

Ο φίλος και αδερφός μας, γέροντας Γερμανός Χοζεβίτης... (+13-06-2001)
21 χρόνια χωρίς εκείνον – 21 χρόνια μαζί με εκείνον...

“Τις μη μακαρίσει Σε Παναγία Παρθένε...”

Το “τραγουδάμε” στην Παναγιά μας... Πραγματικά ισχύει... Για τον άνθρωπο Μαρία, το κοριτσάκι του Ιωακείμ και της Άννας, για τη γυναίκα Εκείνη, που ο Θεός Την ξεχώρισε και Την διάλεξε, να γίνει μοναδική και ανεπανάληπτη ανάμεσα στους ανθρώπους. Να γεννήσει τον Υιό Του. Να κυοφορήσει όλο τον κόσμο μέσα σε ένα παιδί. Να φιλοξενήσει στα σπλάχνα Της και να μεγαλώσει Εκείνον, που φιλοξένησε ο Αβραάμ, πριν Εκείνη γεννηθεί. Να σηκώσει το ανθρώπινο βάρος της θυσίας Του σαν μια απλή χαροκαμένη μάνα, που χάνει το παιδί της.

Τι τρομερά πράγματα...!!! Τι αδιανόητα με το δικό μας το φτωχό μυαλό...!!!

Αυτό κάνει ο Θεός μας... Διαλέγει τους ανθρώπους, που Τον δοξάζουν σ' αυτή τη ζωή. Τους ξεχωρίζει... Και τους αναθέτει μια αποστολή... Ότι αρμόζει στον καθένα... Όλα γίνονται “προς δόξαν Θεού”, όλα...

Αυτό έκανε ο Θεός και μ' εκείνο το παιδί, που γεννήθηκε στον κόσμο Του το έτος 1966 από μια φτωχή και τίμια οικογένεια.... Τον Γιώργο ΤΣΙΜΠΟΥΚΤΣΑΚΗ... Τον Γιώργο, που όλοι εμείς είχαμε τελικά την μεγάλη ευλογία να γνωρίσουμε, να συνανασταφούμε, να δεθούμε, να αγαπήσουμε... Τον Γιώργο της καρδιάς μας... Τον Γιώργο, που και ο ίδιος ακόμα δεν φαντάστηκε ποτέ, ότι θα έφτανε τόσο κοντά στο Θεό... Πιο κοντά δεν γίνεται...

Έτσι τον γνωρίσαμε... Σμηνίτη...

... και δεθήκαμε...

... αγαπηθήκαμε πολύ...

... ταξιδέψαμε – προσκυνήσαμε – ωφεληθήκαμε...

... πήγαμε εκδρομές...

... διασκεδάσαμε – τραγουδήσαμε...

... πήγαμε κατασκήνωση...

... ξαναπήγαμε κατασκήνωση...

... κουραστήκαμε...

... συνεργαστήκαμε – μάθαμε πράγματα...

... ζήσαμε την Ενορία...

... ψάλλαμε...

... χαρήκαμε ο ένας τον άλλο...

Όλα τα όμορφα χρόνια μας μέσα στην αγκαλιά της ενορίας, κοντά στην Εκκλησία, την Μεγαλόχαρη του Ευόσμου... Με τον πνευματικό μας, τον μακαριστό Μητροπολίτη Σταυροπηγίου Αλέξανδρο Καλπακίδη πάντα κοντά μας... Με γέλια και χαρές, ανέμελα χρόνια... Φιλαράκια με τις βόλτες μας, τις εκδρομές μας, την αγάπη και τον σεβασμό ο ένας για τον άλλο... Ήταν πάντα το πειραχτήρι μας, αλλά ταυτόχρονα και ο δάσκαλός μας... Σε όλα... Ταπεινός και παντογνώστης... Απλός και αναλυτικός... Χαρούμενος και κατανυκτικός... Φιλακόλουθος και πλακατζής... Προσευχητικός και κοινωνικός... Μοναχικός και κοσμικός... Αγαθός και πανέξυπνος... Πιστός και προβληματισμένος... Δυνατός στο σώμα και στην ψυχή... Γρήγορος στο πνεύμα και στις κινήσεις του... Αποτελεσματικός... Πρακτικός... Ευγενικός και ελεγκτικός... Φιλότιμος και πατριώτης... Μελετηρός και προσεκτικός... Φίλος και αδερφός...

Και κάπου εκεί (καλοκαίρι του '92) ο φίλος μας πήρε την μεγάλη απόφαση... Φεύγει για τα Ιεροσόλυμα... Αφήνει όλα τα παραπάνω και φεύγει... Αφήνει τους δικούς του και φεύγει...

Και έφυγε από κοντά μας με την ευχή του πνευματικού του... Ήταν Αύγουστος του '92...

Ποτέ όμως δεν έφυγε... Ποτέ δεν μας άφησε... ΠΟΤΕ... ΠΟΤΕ...

... και ήρθαν οι πρώτες φωτογραφίες της καινούργιας ζωής του...

... στ' αλήθεια ήταν χαρούμενος κι ευτυχισμένος...

... γιατί η χαρά δεν κρύβεται... Μοναχός Γερμανός Χοζεβίτης...

... και η δική μας η χαρά πολύ μεγάλη, όταν χειροτονήθηκε διάκονος και ιερέας... ΑΞΙΟΣ...!!!

Όμως...

“...Άλλαι αι βουλαί ανθρώπων, άλλα δε Θεός κελεύει...”

Ο Γιώργος μας, ο ιερομόναχος Γερμανός του Χοζεβά, ηγούμενος της Μονής ξαφνικά μετά τον άδοξο χαμό του ηγουμένου Αντωνίου, του φίλου και αδερφού του, του επίσης φίλου και αδερφού μας από τον Εύοσμο, πεθαίνει το ίδιο άδοξα (κατά το ανθρώπινον άδοξα) και άδικα από τις σφαίρες κάποιων, που δεν αγαπούν τον Χριστό μας, ούτε όσους αγαπούν τον Χριστό... Ήταν Ιούνιος του '01...

Από την προηγούμενη μέρα τα είχε τακτοποιήσει όλα στο μοναστήρι... Καμία εκκρεμότητα... Τους αποχαιρέτισε όλους, όπως μας αποχαιρέτισε κι εμάς, τους φίλους του, πριν φύγει για τους Αγίους Τόπους... Ήξερε ότι πλησιάζει η ώρα... «... **Πάρτε το γλυκό, μη με σκέφτεστε εμένα... Εμένα ίσως και να με σκοτώσουν, που ξέρεις...**», είχε πει προφητικά σε κάποιους προσκυνητές λίγες μέρες πριν... Και οδηγώντας το αυτοκίνητο της Μονής στο δρόμο της επιστροφής από το Πατριαρχείο, τον δολοφόνησαν με τρόπο άνανδρο κάποιιο... Γ Ι Α Τ Ι ... ; ; ; ... Δεν είχε πειράξει κανέναν ΠΟΤΕ...

ΓΙΑΤΙ...;;;

Κανείς μας δεν κατάλαβε, ούτε ποτέ θα καταλάβει...

Έτσι είχε ορίσει ο Θεός να γίνει...

Το κράτος του Ισραήλ έκανε τα δέοντα και συνέλαβε τους δολοφόνους... Έτσι τουλάχιστον ανακοινώθηκε... Για μας όμως δεν άλλαξε κάτι... Χάσαμε τον αγαπημένο αδελφό μας... Δεν το ξεπεράσαμε ποτέ αυτό... Για κείνον όμως έγινε αυτό, που επιθυμούσε...

Γιατί εκεί που βρίσκεται, είναι Φως και Ζωή και Ανάστασις και ο πατήρ Γερμανός, ο μάρτυρας πατήρ ημών Γερμανός, χαρίζει και πάλι απλόχερα το χαμόγελό του κι αυτή τη φορά, το πλατύ εκείνο χαμόγελο, δεν θα σβήσει ΠΟΤΕ...

«..... Θεέ μου νάμαστε μαζί στον Ουρανό όπως και στη γη...» (αγαπημένο τραγούδι της κατασκήνωσης)

Ο π. Γερμανός έφυγε πάλι από κοντά μας... Δεύτερη φορά που μας φεύγει, έτσι είπαμε όλοι...

Ούτε τώρα όμως έφυγε...

Ούτε τώρα έπαψε να εύχεται για όλους μας, που μας αγάπησε πολύ...

Ούτε ΠΟΤΕ θα πάψει...

Ζει μαζί μας, στις καρδιές μας, στις αναμνήσεις μας, στην κάθε μέρα μας...

Αυτό θα πει ΑΓΑΠΗ ΧΡΙΣΤΟΥ...

Αθάνατη αγάπη, σαν την ανθρώπινη ψυχή...

Μεγάλο πράγμα...!!! Να μπορείς να αγαπάς στη γη, να μπορείς να αγαπάς και στον Ουρανό...!!!

Εκείνος είπε : «... Όστις θέλει οπίσω Μου ελθείν, αράτω τον σταυρόν αυτού...»

ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΕΚΕΝ

Υ.Γ.

Κάποτε η Ενορία διοργάνωσε μια μουσικοχορευτική εκδήλωση (τους Δρόμους Αγάπης) στην πλατεία του Ευόσμου, που ήταν αφιερωμένη στον Μακεδονικό Αγώνα... Στις συναντήσεις μας, που έγιναν για την οργάνωση της εκδήλωσης, κανένας μας δεν είπε κάτι συνταρακτικό... Είχαν όλοι καλές ιδέες, αλλά μέχρι εκεί... Ο Γιώργος καθόταν σε μια γωνία αμίλητος... Πάντα ταπεινός και με σεβασμό μπροστά στους σπουδαγμένους φίλους του... Κανένας σπουδαγμένος όμως δεν έλεγε κάτι σπουδαίο... Μέχρι που πέταξε εκείνος μια ιδέα... Προσφέρθηκε να φτιάξει μια καλύβα από καλαμιές σαν τις καλύβες, που είχαν οι Μακεδονομάχοι μας τότε... Δεν του έδωσε σημασία σχεδόν κανένας, γιατί κάτι τέτοιο ήταν εξαιρετικά δύσκολο, μάλλον ανέφικτο.....

Πήγε μόνος, μάζεψε καλάμια, τα κουβάλησε και μέχρι τις 0200' τα ξημερώματα την είχε έτοιμη... Την έστησε μπροστά από την εξέδρα της εκδήλωσης και φύλαξε σκοπιά μέχρι το πρωί, να μην τη χαλάσει κανένας... Μετά πήγε να ξεκουραστεί... Στην εκδήλωση δεν μπόρεσε να έρθει, γιατί ήταν κουρασμένος...

Η εκδήλωση είχε μεγάλη επιτυχία... Όλος ο κόσμος θαύμασε αυτή την τέλεια κατασκευή...

Όλοι τον έψαξαν, αλλά εκείνος δεν ήταν εκεί...

Το έκανε για τους φίλους του... Για όλους εμάς...

Όταν αργότερα τον ρώτησαν, είπε ότι το έκανε για την Παναγία.....

... η καλύβα, που έφτιαξε και έμεινε στην ιστορία...

Αυτή την αγιασμένη ψυχή διάλεξε ο Θεός, για να Τον δοξάσει...

“Τις μη μακαρίσει σε, Ιερομάρτυς Γερμανέ Χοζεβίτα.....”